

KRIŽEV POT BREZDOMCEV

April 2022

UVOD:

Za pravo veselje v življenju potrebujemo drug drugega, da lahko skupaj premagujemo naše padce in se spodbujamo pri vzponih na goro življenja. Padci nas lahko zaznamujejo za vedno, če se iz njih ne poberemo. Do konca življenja lahko živimo brez smisla, brez pravega veselja, sami, ... in ponavljamo padce v odvisnosti, iz katerih se vedno težje dvignemo. Jezus nam želi pokazati, kako priti bližje drug drugemu, kako zdržati v bolečini, ki se ji v odnosih ne moremo izogniti, kako priti do zaupanja, ki nam bo pomagalo, da bomo vztrajali skupaj. Vsakemu od nas želi pomagati, da pridemo do pravega veselja, do smisla, za katerega se splača vsak dan živeti.

1. postaja: Jezusa obsodijo na smrt

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus stoji pred lažnivimi tožniki in sodnikom, ki je brez značaja. Pred takim sodiščem spoznajo Jezusa za zločinca. Kazen je strašna in sramotna. Jezus pa molči. Ne obsoja, se ne maščuje. Ostaja miren v sebi, v njem ni obsodbe.

Kaj pa mi? Kadar nismo pripravljeni odpustiti napak sebi ali drugemu, začnemo obsojati.

Pred leti sem delal v firmi. Ker sem bil v delu dober, sem hitro napredoval. Kmalu sem postal delovodja. V firmo so pripeljali tuje delavce, ki so jih izkoriščali. Pred mano je bila odločitev in odločil sem se za to, da jim bom pomagal. Zavzel sem se za to, da jim skrajšajo delovne ure. Zato sem bil obsojen, pa ne iz strani podjetja, ampak moje družine. Obsodili so me, ker mi ni bilo vseeno za ljudi.

Gospod, nauči nas odpuščati, da bomo lahko ostali v miru s seboj in z bližnjimi.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

2. postaja: Jezus vzame križ na svoje rame

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusu na rame naložijo križ in ga ženejo, da ga nosi na goro, kjer ga bodo križali. Jezus sprejme težko obsodbo. Oprime se križa in ga nosi z vso svojo voljo. Krivico prenaša, ker zaupa svojemu Očetu, ker verjame, da je ljubljen, tudi zdaj, ko je pred njim le veliko trpljenje in strašna smrt.

Kaj pa mi? Kadar zmoremo verjeti, da smo ljubljeni od nekoga, lažje sprejemamo napor in krivico v življenju, ki vedno pride.

Mislim, da nikogar ne briga zame. Starša sta šla narazen po mojem rojstvu. Očeta nisem videl. Mislim, da je bila mama čudna. Ostal sem s staro mamo. Kasneje sem imel prijatelja. Ko je bil v vojski, sem mu poslal veliko stvari, ki mu jih je primanjkovalo. Ko sem bil v vojski jaz, mi on ni poslal nič. To me zelo boli. Prijatelje sem imel večinoma le takrat, ko sem imel denar za pijačo. Bil sem izkoriščen. Mislim, da me je edino sestrična imela rada. Ampak, ko sem se začel zapijati, je nehala govoriti z mano. Mislim, da me nima nihče rad. Želel bi se družiti s kom, iti na piknik, na izlet. To zame pomeni, da se imaš rad. Mogoče se je kaj takega zgodilo tudi v mojem življenju, pa nisem opazil. Sebe nisem videl. Nisem videl smisla. Želim si take izkušnje, da bi me sprejemanje bolečine ob krivici pripeljalo do tega, da bi videl, da sem ljubljen. Naslednjič, ko se mi zgodi krivica, bom pomislil na nekoga, ki me ima rad in bom lažje nosil.

Gospod, odpri nam oči za tvojo ljubezen, ki jo tako težko prepoznamo. Pokaži nam, da nas imaš rad v vsaki drobni pozornosti, ki jo dobimo. Daj nam prepoznati svojo ljubezen v vsakem koraku proti lepšemu življenju, ki ga uspemo narediti.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

3. postaja: Jezus pade prvič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus pade pod težo križa in bolečine. Sam bi se težko pobral, saj je križ veliko težji od njega. Zato prosi Očeta, naj mu da moč, da vstane in vztraja na poti.

Kaj pa mi? Ko v življenju pademo v odvisnost, črne misli, osamo, obup, celo zločin, ... se lahko dvignemo, če priznamo svojo nemoč, se drugemu odpremo in prosimo za pomoč.

Ena izmed najtežjih preizkušenj v mojem življenju je bila smrt mojih staršev. Že misel nanje me obdane z žalostjo. Imela sta lepo smrt, zelo sta se imela rada. Ko je mami zbolela in za boleznijo umrla, je kmalu za njo iz ljubezni in žalosti umrl tudi oče. Ostala mi je bolečina, kot da sem izgubil vse lepe spomine, ki sem jih preživel z njimi, mislil sem, da moram vse nositi sam. K sreči so žalovali tudi bližnji. V tistem času sem si bil najbližje z bratoma, ker smo skupaj žalovali. Po tistem sem se še bolj vrgel v boks in uspelo se mi je pobrati. A rane so ostale, ostala je praznina, pred katero bežim še zdaj.

Gospod, pomagaj nam, da se v svojih padcih in bolečinah ne bomo zaprli drug pred drugim, ampak skupaj pogumno premagovali naše slabosti.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

4. postaja: Jezus sreča svojo mater

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus sredi razdivjane množice, ki ga obdaja in vojakov, ki ga priganjajo in tepejo, s pogledom sreča svojo mater. Kljub trpljenju, ki ga sam doživlja, vidi njeno bolečino. Njuna pogleda drug drugemu razodevata njuno trpljenje, a tudi ljubezen in sočutje.

Kaj pa mi? Če zmoremo tudi takrat, ko nam je najtežje, videti drugega, nam to da moč, da sami lažje nosimo svojo bolečino in premagamo obup.

Poskušam videti stisko drugih in sem jim pripravljen pomagati, še posebej invalidom, slepim in nepokretnim. Človeško življenje bi opisal tako: smo kot tehtnice, enkrat v ravnovesju, drugič ne, to se dogaja vsem, zato potrebujemo soljudi. Če razmišljam tako, mi ni težko pomagati drugemu, saj vem, da bom mogoče že jutri sam potreboval njegovo pomoč. Težko pa bi pomagal nekemu, ki se sam odloča za slabo. V situacijah, ki odločajo o življenju in smrti, bi na pomoč priskočil vsakemu.

Gospod, pomagaj nam, da ne zapremo svojih src pred bližnjimi takrat, ko nam je težko. Pomagaj nam tudi v stiski videti bolečino drugega.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

5. postaja: Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus spet omaguje pod težo križa. Zato vojaki prisilijo Simona iz Cirene, krepkega kmečkega moža, da mu pomaga nositi križ. Simon se upira. Njegovo srce je zagrenjeno in ne vidi Jezusovega trpljenja, noče mu pomagati.

Kaj pa mi? Če v sebi nosimo zamere in sovraštvo, ne moremo biti z drugimi. Šele s preseganjem sovraštva v sebi smo lahko z veseljem skupaj.

Zamerim ljudem, ki nekaj obljubijo in se potem tega ne držijo. Najtežje mi je bilo, ko sem moral skupaj s prijateljem, s katerim sem bil vpleten v kaznivo dejanje, pred sodišče. Zmenjena sva bila, kaj bova povedala sodniku, a se on tega na sojenju ni držal. Tako sem jaz dobil štiri leta zaporne kazni, on pa je bil oproščen. Takrat me je to zelo prizadelo in sem mu globoko zameril. Bolelo me je, ker ni iskreno spregovoril z menoj o svojih namenih. Počutil sem se izdanega in kar nekaj časa sem potreboval, da sem mu odpustil. Pravega opravičila od njega nikoli nisem prejel. V zapor mi je parkrat poslal nekaj denarja, ampak z denarjem ne moreš odplačati takšnega dejanja. Ko sem prišel iz zapora, sem stopil v stik z njim, da bi izvedel, zakaj je to storil. Povedal mi je, da se je bal, da bi zaradi zaporne kazni izgubil dekle in razočaral starše. Razumem ga, ampak bi si vseeno želel njegove iskrenosti že pred sojenjem.

Gospod, pomagaj nam premagovati zamere in sovraštvo v nas, da bomo lahko z veseljem skupaj.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

6. postaja: Veronika obriše Jezusu potni obraz

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Med sovražno in nasilno množico se prebija Veronika ter edina za trenutek olajša trpljenje krvavečemu in izmučenemu Jezusu. Verjetno ji je Jezus naredil nekaj velikega in lepega v življenju. V sebi nosi tako veliko hvaležnost, da ima pogum prebiti se med vsemi, ki ga sovražijo in ponižujejo. Želi biti z njim v tej težki uri. Z ljubeznijo mu obriše potni obraz.

Kaj pa mi? Ko zmoremo videti dobro, ki nam ga je drugi naredil, smo lahko hvaležni, želimo biti z njim in z njim še naprej graditi prijateljstvo.

Mislim, da sem bil v življenju marsikomu hvaležen, meni pa nihče. Vedno sem rekel vsaj hvala! Zelo sem hvaležen zdravniku, ki je ustavil svoj avtomobil, ko sem bil udeležen v prometni nesreči. Rešil me je pred izkrvavitvijo. Nehvaležni so bili do mene bivši prijatelji. Nobene hvaležnosti niso pokazali, ko sem bil brez denarja in prenočišča. Nihče me ni sprejel, čeprav sem jim v preteklosti veliko pomagal in vedno dal za rundo. Sedaj nočem govoriti z nobenim izmed njih.

Gospod, pomagaj nam videti vsako drobno dejanje ljubezni in naklonjenosti, da bodo naša srca polna hvaležnosti in veselja.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

7. postaja: Jezus pade drugič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus je vedno bolj izmučen in križ je vedno bolj težak. Zato že drugič pade pod njegovo težo. Množica se mu smeji in zmajuje z glavo zaradi njegove šibkosti. Toda on zopet zbere vse moči in vstane. To naredi iz ljubezni do nas, da bi nam pokazal, da padec ni razlog za sram in obup, ampak priložnost za iskanje nove poti, novih možnosti.

Kaj pa mi? Ko smo nemočni, nas je sram in nočemo priznati svojega padca. Največkrat se raje delamo močne ali pa obležimo pod težo problemov in obupamo.

Sam sem zamenjal veliko šol, nikjer se nisem vključil in vedno sem mislil, da bo drugje lažje. Nikoli ni bilo tako. Vlamljal sem. Mislim, da sem precej zablužil. Veliko je bilo padcev. O nekaterih raje ne govorim. Lažem drugim in sebi, da nisem padel. Mama me je spodila z doma.

Nočem razmišljati o tem, kar se je zgodilo, ker je težko. Sram me je priznati, da sem naredil nekaj narobe. Vse skrivam za nasmehom in brezbržnostjo. Raje sem močan, kot da bi priznal, da sem padel. Mislim, da se je ves svet obrnil proti meni. Ne vem, zakaj je tako.

V resnici ne vem točno, kaj bi.

Gospod, daj nam pogum, da bomo lahko priznali svoje padce in iz njih našli pot v boljše življenje.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

8.postaja: Jezus tolaži Jeruzalemske žene

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus hodi naprej po svoji trnovi poti na Golgoto. Od daleč vidi žene, ki jokajo zaradi njegovega trpljenja. Zopet premaga svoje trpljenje in vidi njihovo stisko. Spodbudi jih, naj ne jokajo zaradi njega, ampak naj jih skrbi za svoje otroke, ki živijo v grehu.

Kaj pa mi? Večkrat smo z drugimi zato, ker nam koristijo, ne vidimo pa njihove bolečine. Šele, ko se odpovemo temu kar nam koristi, lahko vidimo drugega takšnega, kot v resnici je.

Zdi se mi, da sem v življenju veliko pomagal drugim. Vedno sem imel v mislih svojo družino, čeprav sem živel sam. Z željo po tem, da poskrbim za domače, sem iskal različna dela. Po odhodu hčere, ki je odšla k materi v drugo državo, sem se preselil. Delal sem na različnih mestih in ob tem cele dneve prebil sam.

Pred nekaj leti sem doživel kap in padel po tleh v stanovanju. Mislil sem, da ni nikogar ob meni, a kasneje, ko so me oskrbeli, sem izvedel, da se je nekdo ravno takrat ozrl skozi okno in poklical po pomoč. Presenečen sem bil, da me je nekdo opazil in poskrbel zame. Sčasoma se mi je zdravje tako poslabšalo, da nisem več zmogel sam poskrbeti zase. Vendar se mi je bilo težko zanesti na drugega, tudi na osebo na zavodu, saj sem imel občutek, kot da sem drugim le v napoto.

Čeprav bi najraje vztrajal pri starem, ugotavljam, da se je ob težkih trenutkih lepo obrniti na bližnjega.

Gospod, pomagaj nam biti skupaj zato, da drug drugemu pomagamo in ne zato, da iščemo korist.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

9. postaja Jezus pade tretjič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus že tretjič pade pod težo križa. Morda si misli, da je to njegov konec, da nikoli več ne bo vstal, da je tako šibak, da bo obležal pod težo križa. Vendar zopet se trdno oprime križa. Tako trdno, da se nanj opre in vstane.

Tudi za nas v življenju pride čas, ko ne moremo iti naprej, če ne sprejmemo svojih padcev. Sprejeti moramo vso bolečino, ki pride s tem in skupaj z njo narediti nov korak naprej.

V življenju sem doživela veliko padcev, posledice katerih nosim še zdaj. Mlada sem se poročila, se zaposlila in si ustvarila družino. Pojavile so se težave z alkoholom, ki so se z leti vedno bolj stopnjevale. Močno sem zabredla, zato sem odšla živeti v skupnost, ki je ponujala terapijo za odvajanje odvisnosti od alkohola. Zdravila sem se dve leti, a sem nekaj časa po tem ponovno zabredla v težave. Morala sem celo na psihiatrični oddelek.

Doma sem bila bolj malo, zato pa so se tudi otroci začeli oddaljevati od mene. To me je zelo bolelo, začutila sem sram, nad tem, kje sem. Pred kratkim sem se ločila in se bila primorana preseliti v drugi kraj.

Vidim, da bi čas, ki sem ga takrat uporabila za pijačo, lahko izkoristila čisto drugače: za svojo družino, prijatelje, najbrž tudi za tiste, ki so računali name ... Bolečina in sram ostajata, a se zavedam, da lahko danes živim drugače, tako, da sem tukaj, kjer sem, trezna in z glavo pri stvari.

Gospod, pomagaj nam sprejeti sebe z vsemi svojimi slabostmi, da bomo lahko vstali iz njih in šli naprej.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

10. postaja: Jezusa slečejo

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus je prišel do svojega cilja, na vrh gore Golgote. Odloži svoj križ, a množica kot da nima dovolj! Hoče ga do konca ponižati. Pred vsemi, ki se že tako naslanjajo nad njegovim trpljenjem, mu slečejo še oblačila. Ampak on kljub ponižanju ohranja svoje dostojanstvo, saj ne sovraži in ne obsoja. Njegovo telo je iznakaženo, a ostaja lepo zaradi dostojanstva, ki ga je ohranil v sebi.

Kaj pa mi? Ko sta bolečina in ponižanje prevelika, ne vidimo nič več lepega, ostaja samo tema in sovraštvo. Če se tudi takrat borimo proti slabemu v sebi, ohranjamo svojo lepoto in dostojanstvo ne glede na okoliščine.

Zelo je ponižujoče, ker je moja situacija tako brezizhodna. Težko vidim karkoli lepega. Ponižujoče je tudi, ko prosim za pomoč, pa je ne dobim. V mladosti sem se trudila, da bi se izobrazila za poklic, ki sem si ga želela opravljati, potem pa nisem dobila staža. Z občutki prevaranosti nisem zdržala. Spoznala pa sem, da je še težje, ko si ponižanje zadajam sama. In vendar me gor drži odnos s partnerjem, kajti vredno se je boriti, če imaš nekoga rad. Kljub temu da je preizkušnja zelo huda, verjamem, da me ima Bog rad.

Gospod, pomagaj nam ohranjati svojo lepoto in dostojanstvo ne glede na zunanje okoliščine. Pomagaj nam ohranjati dobro v sebi.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

11. postaja: Jezusa pribijejo na križ

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

To, kar vojaki počnejo zdaj, je grozno! Jezusu z žebli pribijajo roke in noge na križ ter ga skupaj s križem dvignejo. Kakšna bolečina, kakšno trpljenje! Jezusu ponudijo žolč pomešan s kisom, da bi mu olajšali bolečino. Ne sprejme tega. Hoče ostati zbran in nositi bolečino. Očeta prosi, naj mu pomaga zdržati svoj boj do konca.

Kaj pa mi? Ko nas preplavita stiska in bolečina, hitro poiščemo izhod v omamo, nekaj, kar bo olajšalo, otopilo bolečino. Vendar bolečina v duši s tem ostaja, zato potrebujemo vedno več te lažne tolažbe, ki na koncu uniči naše telo in dušo.

Potolažim se z različnimi substancami, alkoholom ali pa grem v psihiatrično bolnišnico. Substance zame pomenijo užitek, dobro počutje kljub vsem problemom, ki jih imam. Na ta način odrinem bolečino. Včasih sem bil bolj dojemljiv, vsaka opazka me je zbolela, vedno sem mislil, da nisem dovolj dober. Najbolj me bolijo hinavščina drugih in laži. Danes že imam trdo kožo, ne dotakne se me vsaka stvar, ki me doleti. Navadil sem se, da tisto težko malo odrinem, pa gre.

Če si na substancah, si tudi vesel in imaš lahko veliko energije. Nisi pa več človek, ne čutiš več vsega. Mnogokrat sem že poskusil nehati, a vedno znova spet padem nazaj. Nimam nobenega cilja, razmišljam le za dve uri naprej, na to, kaj bo čez dva tedna ali dva meseca, pa ne. Nimam smisla, ne vem, zakaj bi nehal. Mislim, da je boljše se naučiti kontrolirano jemati droge, kot pa da jih ne jemlješ, ker s tem krepiš duha...

Gospod, nauči nas nositi bolečino, da bomo lahko čutili tudi bolečino svojih bližnjih, da bomo lahko človek človeku.

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

12. postaja: Jezus umre na križu

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

»Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?!« so ene zadnjih Jezusovih besed na križu. Trpljenje je prehudo. Tudi Jezus ne vidi več ljubečega Očetovega pogleda, ki mu je vse do sedaj še dajal moč. V trpljenju ostane sam. Kljub temu ohrani svetlobo v sebi. Njegov boj je dopolnjen, naredil je vse, kar je moral storiti. Nagne glavo in izdihne.

Tudi mi zaradi stiske in bolečine, ki ostaja v nas, velikokrat drugih ne vidimo prav. V ljudeh vidimo slabe namene, tudi ko jih nimajo, bojimo se, da nas bodo prizadeli, nam škodovali, ne prepoznamo skrbi človeka, ki mu je mar za nas. Vendar dobro ostaja na svetu vedno, ko se sami trudimo, da ostajamo dobri.

Ko sem imel sedemnajst let, se je mama poročila z drugim moškim in me pustila samega v stanovanju. Očeta tako ali tako že od malega nisem imel. Ostal sem čisto in popolnoma sam. Niti cunj si nisem znal oprati, skuhati pa si nisem imel kaj. Bil sem do konca zapuščen. To je bila največja tema v mojem življenju.

Kasneje so za vikende k meni prihajali prijatelji, s katerimi smo žurali. Ko je mama prodala še to stanovanje v zameno za malo garsonjero, pa tudi prijateljev ni več bilo k meni. Še s punco sva šla takrat narazen in spet sem bil čisto sam.

Težko je v tem svetu najti ljudi, ki bi jim lahko zaupal. Izkušnje so me tega naučile. Z nekaterimi pa si zdaj lahko veliko zaupamo. To je zame najbolj važno za pravo prijateljstvo.

Gospod, pomagaj nam verjeti, da je dobro na svetu, tudi če tega ne vidimo. Pomagaj nam prav presoditi, komu lahko zaupamo in komu ne.

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas.

13. postaja: Jezusa snamejo s križa in ga položijo materi v naročje

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mariji v naročje položijo mrtvega sina. Kot razbojnika so umorili njenega otroka, ki je vsem delal le dobro! Njena bolečina mora biti neznosna. Morda je v njej tudi skušnjava po maščevanju? Vendar Marija v srcu odpušča, saj ve, da sovraštvo in maščevanje ne more prinesiti miru v njeno dušo.

Kaj pa mi? Če odpuščamo tudi največje krivice, to prinaša v naše srce ljubezen in mir. To ne pomeni, da dopuščamo krivico, ampak da osvobajamo svoje srce sovraštva in teme, ki uničuje nas same in vse okoli nas.

Bila sem slepo zaljubljena v svojega prvega fanta. Že od začetka je bilo težko z njim in me je prevaral. Bila sem zelo čustveno odvisna od njega, zato sem kljub temu vztrajala z njim. Sama sebe sem krivila za njegovo prevaro in nisem verjela, da sem v redu.

Sama sebe sem sovražila in ne vem, koliko sem sploh lahko imela rada njega? Vse me je bolelo in nisem znala priti iz tega. Slepila sem se, da me ima rad, sama sebi nisem dala dostojanstva, da bi si priznala, da v resnici ni z mano. Nisem zdržala brez njega. Na koncu me je pustil. Bila sem brez opore kogarkoli. Svet mi je postal sovražen in krut.

Takrat sem čutila velik odpor tudi do mojih staršev. Do vsega sem čutila gnus - do doma, odnosov, do sebe. V življenju sem vedno ponavljala to, da sem verjela, da če bom z nekom, potem pa bom dovolj dobra.

Osvobodilo me je to, da sem prišla med ljudi, kjer lahko zaupam, kjer so mi dali vedeti, da sem v redu. Nikjer prej nisem bila v odnosu, tu pa sem se lahko ustavila in videla, da lahko zaupam. V tem lahko najdem mir in presegam te misli, da sem slaba. Lažje verjamem, da sem v redu taka kot sem, da sprejemem, da sem že v redu, da si dovolim, da samo obstajam z vsem, kar sem. Ne potrebujem iluzije tega, da sem v redu, ker sem v redu taka kot sem.

Gospod, pomagaj nam najti in ohraniti mir v sebi.

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas.

14. postaja: Jezusa položijo v grob

Molimo te Kristus in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezusovo telo položijo v grob. Za vse, ki so ga imeli radi, je to konec. Navdaja jih velika žalost. Vendar njegova duša čaka na vstajenje. Umrl je zato, da bi nam pokazal, da nas razume, da smo krhki, nemočni, da padamo. Vse, kar moramo storiti je, da se vedno znova borimo za življenje v nas, kot se je do konca boril On.

Kaj pa mi? Če se ne borimo v sebi, naše težave ubijejo veselje in življenje v nas. Če pa pogumno zagrizemo v borbi za dobro, se bomo lahko veselili življenja in sebe v vsem kar smo.

Imam veliko težav, ampak kljub temu se trudim gledati pozitivno na stvari. Veliko bolj vesel pa bi bil, če bi si uspel urediti stanovanje in potem vse ostalo. Vesel sem tudi takrat, ko nekomu nekaj uspe, ko napreduje.

Gospod, pomagaj nam, da se bomo borili za dobro. Pomagaj nam, da se bomo lahko veselili življenja in samih sebe!

Usmili se nas, o Gospod,
usmili se nas.

ZAKLJUČEK:

Hvala, Jezus, za zgled, ki si nam ga dal. Hvala, da si nam pokazal, kako naj živimo, da bodo naša življenja polna in vesela. Polni smo slabosti in težave nas presegajo. S tvojim zgledom pa se lahko veselimo sebe, skupaj premagujemo slabosti in kljub težavam živimo lepo življenje!